

Κώστα Σταμάτη,
καθηγητή στο Τμήμα Νομικής του ΑΠΘ

Κριτική αποτίμηση του προσχεδίου του νόμου-πλαίσιου για τα ΑΕΙ

Το κρινόμενο κείμενο δόθηκε στη δημοσιότητα από το Υπουργείο Παιδείας την 21η Ιουνίου του τρέχοντος έτους, αφού όμως προηγήθηκε μία πρωτοφανής σε ένταση και έκταση κινητοποίηση φοιτητών και πανεπιστημιακών γύρω από τις εικαζόμενες ή διαρρέουσες ρυθμίσεις που αυτό επρόκειτο να περιλάβει.

Η αποτίμηση που ακολουθεί, χωρίς να μπορεί να είναι εξαντλητική, είναι πάντως επισταμένη και σταθμισμένη, αναδεικνύοντας αρκετά θετικά σημεία του κειμένου και ακόμη περισσότερα, ατυχώς, αρνητικά. Το κρινόμενο "προσχέδιο" διαπνέεται από πνεύμα έκδηλης καχυποψίας απέναντι στη δυνατότητα της πανεπιστημιακής κοινότητας να διευθετεί πληθώρα ζητημάτων που υπάγονται στην καλώς νοούμενη και συνταγματικά κατοχυρωμένη αυτοτέλειά της. Επιχειρεί έντονο, ενίοτε ασφυκτικό, κρατικό έλεγχο σε κρίσιμες πλευρές της ακαδημαϊκής ζωής, τις οποίες αποβλέπει να ρυθμίσει συγκεντρωτικά, εκ των άνω και υπερβολικά λεπτομερώς.

Σειρά ρυθμίσεων που προτείνονται είναι αμφίβολης συνταγματικότητας, παραβιάζοντας τόσο την αυτοτέλεια των ΑΕΙ όσο και την ίδια την ακαδημαϊκή ελευθερία των πανεπιστημιακών δασκάλων. Άλλες πάλι επάγονται μία εκτεταμένη γραφειοκρατική διόγκωση της συνολικής λειτουργίας των δημόσιων ΑΕΙ της χώρας, χωρίς σοβαρό λόγο και αιτιολογία, προμηνύοντας επιζήμιες συνέπειες για την επιζητούμενη ποιότητα της πανεπιστημιακής εκπαίδευσης.

Σημειωτέον ότι, την ίδια μέρα στην οποία δημοσιοποιήθηκε το προσχέδιο τούτο, έγινε γνωστή η εκτίμηση για την ελληνική ανώτατη παιδεία εκ μέρους ενός διεθνούς φορέα υπεράνω υποψίας για αντικυβερνητική πρόθεση, του International Institute for Management and Development, που εκπροσωπείται από τον Σύνδεσμο Βιομηχανιών Βόρειας Ελλάδας, σε συνεργασία με το IOBE. Ως δύο από τις κύριες αιτίες της χαμηλής ανταγωνιστικότητας της ελληνικής οικονομίας επισημαίνεται κάτι απολύτως αληθές: η πενιχρή συνολική δαπάνη για την εκπαίδευση (51^η από 61 χώρες), καθώς και οι χαμηλές συνολικές δαπάνες για έρευνα και ανάπτυξη (50ή θέση). Υπό τις συνθήκες αυτές δεν εκπλήσσει ότι η προσφερόμενη στη χώρα μας πανεπιστημιακή εκπαίδευση κατέχει μόλις την 54^η θέση της κατάταξης.

Εδώ, λοιπόν, αξίζει να αναζητηθεί πρωτίστως η δυσπραγία της ανώτατης εκπαίδευσης στη χώρα μας, ζήτημα στο οποίο κυβερνητικές επιλογές της τελευταίας τριακονταετίας υπέχουν την κρίσιμη ευθύνη. Όχι λιγότερο προβληματική, βεβαίως, είναι, από τη δική της πλευρά, η χρόνια αδυναμία της εγχώριας αγοράς εργασίας για δημιουργία νέων θέσεων απασχόλησης. Σύμφωνα με τα στοιχεία της Έρευνας

Εργατικού Δυναμικού (2005), την περίοδο 2000-2005 δημιουργήθηκαν 230.000 νέες θέσεις εργασίας στον ιδιωτικό τομέα της οικονομίας. Από αυτές, όμως, μόλις το 18% αφορούσαν σε θέσεις που καλύφθηκαν από αποφοίτους πανεπιστημίου. Η διάρθρωση της ελληνικής οικονομίας παραμένει τέτοια, ώστε αυτή να μη χρειάζεται ιδιαίτερος υψηλό επίπεδο κατάρτισης.

Ανακύπτει συνεπώς πρόδηλο πρόβλημα *προσφοράς* εργασίας στην ελληνική οικονομία και όχι θέμα ελλειπούς ζήτησης εργασίας. Ούτε τίθεται θέμα ανεπαρκών δεξιοτήτων στους πτυχιούχους ΑΕΙ, όπως αντιθέτως κατηγορούνται στερεοτύπως και αδικώς τα ελληνικά πανεπιστήμια. Παρ' όλα αυτά, το υπό κρίση προσχέδιο δίνει την αλγεινή εντύπωση, ότι δήθεν η κακοδαιμονία των ελληνικών ΑΕΙ οφείλεται βασικά σε ευθύνες και υστέρηση *των ιδίων*, σε συνδυασμό με αδυναμίες της κειμένης νομοθεσίας.

Ειδικότερα, κατά τη σειρά των διατάξεων του προσχεδίου, παρατηρητέα τα ακόλουθα:

A. Θετικά στοιχεία:

– Η παρουσία εκπροσώπου της δικαστικής αρχής σε περίπτωση νόμιμης επέμβασης της Αστυνομίας στους χώρους του ΑΕΙ (άρθ. 3).

– Η θεώρηση των χρηματικών ενταλμάτων από πάρεδρο ή επίτροπο του Ελεγκτικού Συνεδρίου για την εκκαθάριση δαπανών δεν επεκτείνεται και σε έλεγχο της σκοπιμότητάς τους (άρθ. 7).

– Θεσπίζεται καθολική ψήφος των φοιτητών στις εκλογές των οργάνων του πανεπιστημίου, χωρίς μεταβολή του ποσοστού συμμετοχής των φοιτητών. Το μέτρο μπορεί να ενθαρρύνει την πολιτικά υπεύθυνη προσωπική ψήφο κάθε φοιτητή και φοιτήτριας, μειώνοντας τον κίνδυνο χειραγώγησής τους από παρατάξεις (άρθ. 8).

– Θετικό φαίνεται ο Συνήγορος του Πολίτη να ασκεί και τα καθήκοντα του Συνηγόρου στα ΑΕΙ (άρθ. 10). Πάντως τα σχετικά έργα μπορούν να διεκπεραιώνονται εν πολλοίς από τη Νομική Υπηρεσία που ήδη λειτουργεί στα ΑΕΙ.

– Ευπρόσδεκτη είναι η καθιέρωση πολιτικής εκπαιδευτικών δανείων για φοιτητές με σοβαρά οικονομικά προβλήματα (άρθ. 12 παρ. 2).

– Κάθε διδάσκων οφείλει να διανέμει αναλυτικό διάγραμμα μελέτης, με τη διάρθρωση της ύλης του μαθήματος, σχετική βιβλιογραφία και κάθε άλλη χρήσιμη πληροφορία (άρθ. 14 παρ. 4).

– Βελτιώνεται η διαφάνεια της λειτουργίας των ΑΕΙ, με δημόσια πληροφόρηση του κοινού σχετικά με τη στελέχωση, τα διοικητικά όργανα, την υποδομή, τις παρεχόμενες υπηρεσίες, το πρόγραμμα σπουδών κλπ., σε διαδικτυακό τόπο (άρθ. 17).

– Ερευνητές αναγνωρισμένων ερευνητικών κέντρων της χώρας θα μπορούν να διδάξουν ως επισκέπτες καθηγητές σε ΑΕΙ, καθώς και να συμμετέχουν σε τριμελείς συμβουλευτικές επιτροπές και σε επταμελείς εξεταστικές επιτροπές (άρθ. 24).

– Τα μέλη ΔΕΠ κάθε Τομέα ορίζονται *εκ περιτροπής* ως εκπρόσωποι στη Γενική Συνέλευση του Τμήματος, προφανώς για να αποτρέπονται φαινόμενα νεποτισμού και αθέμιτες ομαδώσεις εντός του Τομέα (άρθ. 29).

B. Αρνητικές πλευρές:

– Περίεργη είναι η απάλειψη του χαρακτήρα του Πανεπιστημίου ως Νομικού Προσώπου Δημοσίου Δικαίου (άρθ. 1).

– Θεωρείται σιωπηρώς ότι το πανεπιστημιακό άσυλο απειλείται κυρίως *εκ των έσω*, με παραγνώριση της ιστορικής καταβολής και της *ratio* του θεσμού. Σε επόμενο στάδιο αυτή η επικίνδυνη αντίληψη θα μπορούσε να οδηγήσει σε καταστολή των καταλήψεων, με δυνατότητα επέμβασης της Αστυνομίας χωρίς πρόσκληση, πράγμα αδύνατον σήμερα, μολοντί οι καταλήψεις κατ' αρχήν εμπίπτουν στο πλημμέλημα του άρθ. 334 παρ. 3 του Ποινικού Κώδικα. Ως εκ τούτου, επιβάλλεται η ρύθμιση του πανεπιστημιακού ασύλου να παραμείνει βασικά όπως έχει σήμερα. Απλώς, αντί για την ομοφωνία που απαιτείται σήμερα για τη λήψη απόφασης στην Επιτροπή ασύλου για πρόσκληση της δημόσιας δύναμης, μπορεί να προβλεφθεί ότι αρκεί η σύμφωνη γνώμη των δύο από τα τρία μέλη της (άρθ. 3).

– Θίγεται η αυτοδιοίκηση του Πανεπιστημίου με την υποχρέωση να υιοθετήσουν τα ΑΕΙ υπόδειγμα εσωτερικού κανονισμού λειτουργίας, που θα έχει καταρτισθεί από το Υπουργείο (άρθ. 4).

– Εισάγεται ένα βαρύ και γραφειοκρατικό σχήμα τετραετούς ακαδημαϊκού-αναπτυξιακού προγράμματος καθενός ΑΕΙ (άρθ. 5). Η όλη ρύθμιση αποπνέει αντίληψη στενού κρατικού ελέγχου και κηδεμόνευσης. Κατ' αρχάς βαρύνεται από μία κρίσιμη εσωτερική αντίφαση: το ΑΕΙ καλείται να συντάσσει το οικονομικό σκέλος του προγράμματος, χωρίς όμως, *εκ των πραγμάτων*, να έχει βεβαιότητα ως προς το ύψος της χρηματοδότησής του. Διότι απλούστατα κάτι τέτοιο θα χρειαζόταν να δεσμεύει τον κρατικό προϋπολογισμό επόμενων ετών, ακόμη και στην περίπτωση αλλαγής κυβέρνησης, άρα πιθανώς και μεταβολής στην οικονομική πολιτική!

Ακόμη χειρότερο, όμως, είναι ότι το οικονομικό σκέλος του προγράμματος είτε θα εγκρίνεται από το Υπουργείο είτε όχι, οπότε μάλλον θα τροποποιείται, προφανώς ύστερα από υποδείξεις του ίδιου του Υπουργείου. Μήπως όμως σε αυτή τη φάση το Υπουργείο θα μπορεί εμμέσως να αμφισβητεί ή να διαπραγματεύεται *επί της ουσίας* ακόμη και στοιχεία της στρατηγικής καθενός ΑΕΙ για την ανάπτυξή του; Άραγε η "δεσμευτική" προγραμματική συμφωνία που θα επακολουθεί, μεταξύ του ΑΕΙ και του Υπουργείου μπορεί να προβλέπει ακόμη και κυρώσεις, σε περίπτωση που το ΑΕΙ δεν καταφέρει να εκπληρώσει όλους τους στόχους του περίφημου τετραετούς πλάνου;

Η υπόνοια αυτή ενισχύεται και από το άρθ. 7 παρ. 3, όπου ορίζεται ότι για την κρατική επιχορήγηση των ΑΕΙ λαμβάνονται υπ' όψιν οι προγραμματικές συμφωνίες που έχουν *προηγηθεί –άραγε, ακόμη και ως προς το ίδιο το περιεχόμενο των*

επιλογών τους; Ο κρατισμός της ρύθμισης κορυφώνεται με την αγχώδη πρόβλεψη, ότι με διυπουργική απόφαση ορίζεται η διαδικασία εκπόνησης τέτοιου προγράμματος, ακόμη και η σειρά κατάταξης των κεφαλαίων που πρέπει να το απαρτίζουν!

– Αμφισβητήσιμη είναι η σκοπιμότητα της νομοθετικής επιβολής "εκτελεστικού διευθυντή" για οικονομικές και διοικητικές υποθέσεις (μάντζερ), επικουρούμενου από γραμματεία με ειδικούς επιστήμονες, που θα λογοδοτεί πάντως στη Σύγκλητο. Ασάφεια περιβάλλει τις αρμοδιότητές του σε σχέση με το υπάρχον πλέγμα διοικητικών και οικονομικών υπηρεσιών των ΑΕΙ (άρθ. 6), π.χ. σε σχέση με τον Γενικό Διευθυντή.

– Η προτεινόμενη "Επιτροπή Δεοντολογίας" είναι μάλλον περιττό όργανο, αφού η τήρηση του Εσωτερικού Κανονισμού καθενός ΑΕΙ υπάγεται στη γενική αρμοδιότητα της Συγκλήτου (άρθ. 9).

– "Υποτροφίες ανταποδοτικές" θα συνεπαχθούν τη χρήση φοιτητών ως φθηνό εργατικό δυναμικό μερικής απασχόλησης. Αντιθέτως, το ορθό θα ήταν οι πάγιες ανάγκες των ΑΕΙ να καλύπτονται με μόνιμο προσωπικό (άρθ. 12).

– Ο συντάκτης του προσχεδίου έχει αποδώσει υπερβολική σημασία στο (αυτό καθαυτό δευτερεύον) ζήτημα των λεγόμενων "αιώνιων φοιτητών". Ο φοιτητικός πληθυσμός σήμερα πιέζεται πολλαπλώς να αποπερατώσει τις σπουδές του το συντομότερο δυνατόν. Εν προκειμένω εισάγεται μία αχρείαστα αυστηρή ρύθμιση για ανώτατη διάρκεια φοίτησης προσαυξημένη κατά 50% σε σχέση με τον ελάχιστο αριθμό εξαμήνων που απαιτούνται για τη λήψη του πτυχίου. Διαφορετικά χάνεται η φοιτητική ιδιότητα και δεν επιτρέπεται πλέον καμία συμμετοχή του φοιτητή ή της φοιτήτριας σε εξετάσεις (άρθ. 13 παρ. 1).

– Εισάγεται με τρόπο απόλυτο και καταναγκαστικό ένα σύστημα προαπαιτούμενων μαθημάτων. Εάν η Γενική Συνέλευση του Τμήματος δεν συμμορφωθεί εγκαίρως, ορίζοντάς τα επακριβώς, τότε αυτή συγκαλείται προς τούτο υποχρεωτικά και συντόμως από τον Πρύτανη. Εάν και πάλι δεν υπάρξει απόφαση, τότε θα ισχύσει η ρύθμιση που το Υπουργείο επιβάλλει νομοθετικά (άρθ. 13 παρ. 2)! Κανονικά το όλο ζήτημα απλώς θα έπρεπε να αφεθεί στην αρμοδιότητα της Γενικής Συνέλευσης καθενός Τμήματος ή και της Συγκλήτου καθενός ΑΕΙ, χωρίς πάντως ενιαία ρύθμιση εκ των άνω.

– Ανυπολόγιστη επιβάρυνση της λειτουργίας των ΑΕΙ θα προέλθει από την επιχειρούμενη λεπτομερειακή ρύθμιση των εξετάσεων. Προβλέπεται ότι, μετά από 3 αποτυχημένες εξετάσεις σε υποχρεωτικό μάθημα, ο φοιτητής και η φοιτήτρια θα εξετάζεται από τριμελή εξεταστική επιτροπή, με ένα μέλος της προερχόμενο από άλλο Τμήμα, ομοειδές (άρθ. 13 παρ. 3)! Εύκολα μπορεί να διαγνωσθεί, εν τούτοις, ότι σε Τμήματα με μεγάλο αριθμό φοιτούντων αυτό θα προκαλέσει χωρίς αμφιβολία σοβαρότατη δυσλειτουργία στην πράξη. Το ζήτημα αυτό, όπως και πολλά άλλα από αυτά που το προσχέδιο διαλαμβάνει, κάλλιστα μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο ρύθμισης από τον εσωτερικό κανονισμό του ΑΕΙ και στο πρόγραμμα σπουδών

καθενός Τμήματος χωριστά.

– Κεντρικό διοικητικό όργανο (ΣΑΠΕ) θα συντάσσει ύστερα από προτάσεις των Τμημάτων "εθνικό κατάλογο πανεπιστημιακών συγγραμμάτων", τον οποίο θα υποβάλλει προς "έγκριση" –και πάλι– στο Υπουργείο. Η ρύθμιση εκλαμβάνει το ζήτημα των συγγραμμάτων περίπου ως ανάλογο με το εθνικό συνταγολόγιο φαρμάκων, επιτείνοντας την υπερβάλλουσα εμπλοκή του Κράτους στην ακαδημαϊκή διαδικασία. Πρόκειται για ανελεύθερη ρύθμιση, που θίγει κρίσιμη πτυχή της ακαδημαϊκής ελευθερίας, θυμίζοντας την Index της Ιεράς Εξετάσεως, σχετικά με τα επιτρεπόμενα ή μη βιβλία (άρθ. 14 παρ. 1). Η κοστολόγηση των συγγραμμάτων ασφαλώς και εναπόκειται εν τέλει στην ευθύνη του Υπουργείου. Απεναντίας, ποια συγγράμματα μπορεί να επιλέγονται από τους διδάσκοντες προς διανομή, αυτό δεν μπορεί να εξαρτάται σε τελευταία ανάλυση από "έγκριση" της Διοικήσεως, τουλάχιστον όχι σε φιλελεύθερη Πολιτεία!

– Επιλεγόμενο μάθημα που σε ένα εξάμηνο έχει δηλωθεί και παρακολουθείται από λιγότερους από δέκα φοιτητές δεν θα διδάσκεται κατά το εξάμηνο αυτό (άρθ. 15 παρ. 3). Ωστόσο, σε πολλά Τμήματα, ιδίως με μικρό αριθμό φοιτητών κατ' έτος, στα οποία η παρακολούθηση για διάφορους λόγους είναι περιορισμένη, αυτό θα επιφέρει αναπόφευκτα ένα καίριο πλήγμα εις βάρος πολλών μαθημάτων επιλογής. Θα αποβεί επίσης εις βάρος όσων διδάσκουν αποκλειστικώς τέτοια μαθήματα, καταδικάζοντάς τους σε αργομισθία.

– Όσοι παρακολουθούν υποχρεωτικά μαθήματα θα κατανέμονται –και πάλι υποχρεωτικά– σε τμήματα έως 80 ατόμων. Δηλαδή σε Τμήμα με 480 εισακτέους κάθε έτος, το φοιτητικό κοινό θα χωρίζεται σε 6 τμήματα, σε όλα τα υποχρεωτικά μαθήματα. Για να παρακαμφθεί η υποχρέωση αυτή, απαιτείται απόφαση της Συγκλήτου (!), σε περίπτωση που κάτι τέτοιο κριθεί ως ανέφικτο (άρθ. 15 παρ. 4). Γίνεται φανερό ότι, με δεδομένη την ανυπαρξία επαρκών χώρων διδασκαλίας σχεδόν σε όλα τα Τμήματα της χώρας, η ρύθμιση θα προκαλέσει μεγάλη αναστάτωση στη στοιχειωδώς ομαλή λειτουργία τους. Και εδώ επίσης ο συντάκτης του κειμένου εκφράζει την προκατάληψή του απέναντι στη δυνατότητα της Γενικής Συνέλευσης καθενός Τμήματος να ρυθμίζει αρμοδίως τα του οίκου της με προσήκοντα τρόπο, ως collegium.

– Σχετικά με τα προσόντα των υποψηφίων μελών ΔΕΠ η φράση "ερευνητικά κέντρα" αντικαθίσταται με τη φράση "ερευνητικούς φορείς" (άρθ. 20 παρ. 1). Δηλαδή το κείμενο φαίνεται να δέχεται ως προσόν την προϋπηρεσία όχι μόνο σε δημόσια ερευνητικά κέντρα, αλλά, εμμέσως, ακόμη και σε ερευνητικό τμήμα *ιδιωτικής* επιχείρησης. Τουλάχιστον αναφορικά με την Ελλάδα, όμως, η έρευνα στον ιδιωτικό τομέα βρίσκεται ακόμη σε σπαργανώδη μορφή, οπότε τυχόν παρόμοια προϋπηρεσία θα είναι αμφίβολης επιστημονικότητας.

– Εισάγεται –λαθραίως μάλιστα– ως στοιχείο συνεκτίμησης καθενός μέλους ΔΕΠ στην επόμενη βαθμίδα η αξιολόγηση του διδακτικού έργου του/της από "έκθεση

εσωτερικής αξιολόγησης" καθενός πανεπιστημιακού χωριστά (άρθ. 20 παρ. 3)! Αλλά κάτι τέτοιο πουθενά δεν προβλέπεται στην κειμένη νομοθεσία και ασφαλώς δεν θα έπρεπε καν να θεσπισθεί. Εξατομικευμένη αξιολόγηση καθενός μέλους ΔΕΠ μόνο από οικείο εκλεκτορικό σώμα δέον να γίνεται, με συντεταγμένο και διαφανή τρόπο. Και όχι από επιτροπές αδιευκρίνιστης συνθέσεως και νομιμότητας και δη εν είδει παλαιού επιθεωρητή μέσης ή δημοτικής εκπαίδευσης!

– Δοκιμαστικό μάθημα για τα υποψήφια μέλη ΔΕΠ εισάγεται, εμμέσως, *μονάχα* ως προς υποχρεωτικά μαθήματα (άρθ. 21), πάλι με λεπτομερειακή ρύθμιση. Το θέμα αυτό, όμως, θα άρμοζε να αφήνεται στην ύλη του εσωτερικού κανονισμού του Τμήματος και του Πανεπιστημίου ή απλώς σε εθιμική ακαδημαϊκή πρακτική.

– Η αύξηση της συμμετοχής μελών ΔΕΠ άλλου Τμήματος του ίδιου ή άλλου ΑΕΙ σε εκλεκτορικό σώμα είναι κατ' αρχήν θετική. Ωστόσο, εάν ανέλθει με γενικευμένο τρόπο σε ποσοστό ίσο με 1/3 (άρθ. 23 παρ. 1), αυτό θα προξενήσει στις σχετικές διαδικασίες τεράστια διοικητική δυσκινησία, αλλά και μεγάλη οικονομική επιβάρυνση στα Τμήματα.

– Επιβάλλεται προθεσμία εξήντα ημερών για την υποβολή εισηγητικής έκθεσης για κρίση μέλους ΔΕΠ. Ωστόσο, όπως η εμπειρία έχει δείξει, η προθεσμία αυτή είναι υπερβολικά σύντομη για τη μεγάλη πλειονότητα των περιπτώσεων. Ρητώς ορίζεται αυτή ως προθεσμία αποκλειστική και όχι απλώς ως *εύλογος χρόνος*, όπως θα ήταν προτιμότερο. Σε περίπτωση μάλιστα που τα μέλη των τριμελών εισηγητικών επιτροπών δεν υποβάλουν την έκθεσή τους μέσα σε αυτή την προθεσμία, εξαγγέλλεται διπλή κύρωση. Όχι μόνον αυτά θα αντικαθίστανται, αλλά και δεν θα μπορούν να ορισθούν εκ νέου ως μέλη τέτοιας επιτροπής για χρονικό διάστημα ενός έτους από τον τελευταίο ορισμό τους (άρθ. 23 παρ. 3)! Έτσι, η διάχυτη καχυποψία του συντάκτη του κειμένου έναντι των πανεπιστημιακών προσλαμβάνει και τιμωρητικό χαρακτήρα.

Ύστερα από την ανάλυση που προηγήθηκε, κατά νηφάλια και αντικειμενική εκτίμηση το προσχέδιο αυτό, παρότι περιέχει και θετικά στοιχεία, βαρύνεται με πλείστα όσα αρνητικά. Οποιοδήποτε σχέδιο νόμου-πλαισίου προκύψει προσεχώς οφείλει να είναι ριζικά αλλαγμένο, προκειμένου να μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο πραγματικά σοβαρής συζήτησης και να αποσπάσει την απαιτούμενη συναίνεση της πανεπιστημιακής κοινότητας. Αλλά με σεβασμό, αυτή τη φορά, προς το λειτουργήμα των πανεπιστημιακών δασκάλων και στο αυτοδιοίκητο του Πανεπιστημίου.

Θεσσαλονίκη, 25 Σεπτεμβρίου 2006

Με τιμή,

Κώστας Σταμάτης